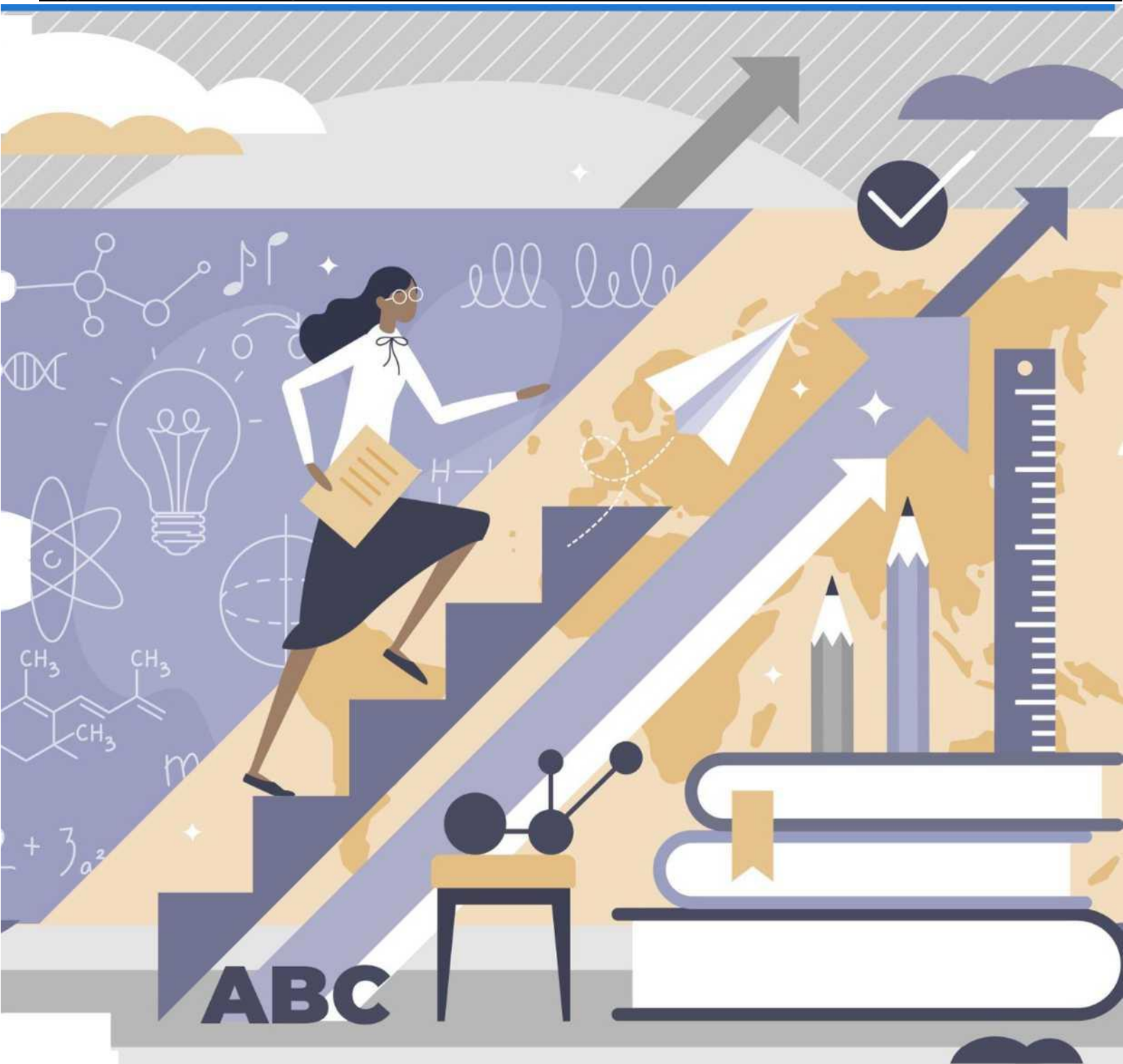

Spre o definiție comună a micro-acreditărilor

UNESCO - a global leader in education

Education is UNESCO's top priority because it is a basic human right and the foundation for peace and sustainable development. UNESCO is the United Nations' specialized agency for education, providing global and regional leadership to drive progress, strengthening the resilience and capacity of national systems to serve all learners. UNESCO also leads efforts to respond to contemporary global challenges through transformative learning, with special focus on gender equality and Africa across all actions.

The Global Education 2030 Agenda

UNESCO, as the United Nations' specialized agency for education, is entrusted to lead and coordinate the Education 2030 Agenda, which is part of a global movement to eradicate poverty through 17 Sustainable Development Goals by 2030. Education, essential to achieve all of these goals, has its own dedicated Goal 4, which aims to "ensure inclusive and equitable quality education and promote lifelong learning opportunities for all." The Education 2030 Framework for Action provides guidance for the implementation of this ambitious goal and commitments.

Published in 2022 by the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization, 7, place de Fontenoy, 75352 Paris C7 SP France

© UNESCO 2022

This document is available in Open Access under the Attribution-ShareAlike 3.0 International (CC-BY-SA 3.0 IGO) license (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/igo/>).

By using the content of this document, the users accept to be bound by the terms of use of the UNESCO Open Access Repository (<http://www.unesco.org/open-access/terms-use-cc,,vsa-en>).

The designations employed and the presentation of material throughout this document do not imply the expression of any opinion whatsoever on the part of UNESCO concerning the legal status of any country, territory, city or area or of its authorities, or concerning the delimitation of its frontiers or boundaries.

The ideas and opinions expressed in this document are those of the authors; they are not necessarily those of UNESCO and do not commit the Organization.

Cover photo: VectorMine/Shutterstock.com

Designed by UNESCO

Mulțumiri

Raportul a fost redactat de către Emeritus Professor Beverley Oliver, Consultant Principal EduBrief, anterior Adjunct Vice-Cancelar pentru Educație la Deakin University.

Munca s-a desfășurat sub supravegherea generală a lui Borhene Chakroun, Director Divizia de Politici și Sisteme de Învățare pe Parcursul Întregii Vieți, UNESCO și în colaborare cu Herve Huot-Marchand, Șef de Secție, Tineret. Alfabetizare și Dezvoltare de Abilități Fabio Manno și Caterina Ananiadou, Specialiști de Program, JNESC3.

Cuprins

Mulțumiri	-
Cuprins	4
Rezumat executiv	5
Introducere și fond	8
Analiza politicilor. Cum stăm cu micro-acreditările?	10
Natura schimbătoare a muncii și vieții	10
Modificările necesare în sistemele de educație formală	10
Rolul micro-acreditărilor	11
Beneficii potențiale ale cursantului	12
Provocările micro-acreditărilor	12
Spre o definiție comună a micro-acreditărilor	17
Cum a fost creată definiția propusă.....	17
Definiția propusă a micro-acreditărilor	19
Părți ale definiției unde nu a fost realizat consensul	19
Comentarii privind definiția propusă	20
Concluzie și pași următori	24
Anexa 1: Grupul la nivel înalt de experți	25
Anexa 2: Cele trei versiuni ale definiției propuse cu consens universal a micro-acreditărilor	26
Anexa 3: Definiții selectate a micro-acreditărilor folosite ca bază pentru versiunea unu	29
Referințe	33

Rezumat executiv

Micro-acreditările sunt promovate din ce în ce mai mult ca o modalitate nouă și mai flexibilă de recunoaștere a cunoștințelor, abilităților și competențelor. Micro-acreditările înfloresc cu mai multe nume de mărci care apar în mod constant. Totuși, acceptarea și recunoașterea micro-acreditărilor de către angajatori și politicieni este împiedicată deoarece, printre alte provocări, nu există o definiție universal recunoscută care să comunice clar utilizatorilor laici/profani, în special cursanților/studentilor și angajaților, ce sunt micro-acreditările. În anii recentți, politicieni, savanți și educatori au produs propriile lor definiții, avansând burse în domeniu și provocând uneori și mai multă confuzie prin adăugarea unei definiții în plus. Alte provocări includ determinarea dacă micro-acreditările completează sau înlocuiesc calificările sau amândouă; paleta amănunțită de furnizori și parteneriate în oferirea micro-acreditărilor; nevoia unei asigurări robuste a calității și dilema modului în care să fie decretată atunci când furnizorii operează în afara sectorului reglementat de educație; lipsa cercetării și dovada convingătoare a eficacității până acum a micro-acreditărilor și riscul unor consecințe nedorite dacă finanțarea este deturnată de la sistemele formale.

Acest studiu și-a propus să abordeze prima dintre acele provocări, ajungerea la un consens asupra unei definiții propuse, în speranța asistării domeniului să se îndrepte spre o definiție comună. Acest raport propune o definiție la care s-a ajuns printr-un proces de construire a consensului de către un grup global de experți. Definiția propusă (mai jos, în italice) este precedată de un text explicativ, după cum urmează:

Accreditări, macro-acreditări și micro-acreditări

Accreditările/Certificările verifică, validează, confirmă sau coroborează realizările de învățare ale unei persoane, cunoștințele și gradul de pregătire pentru a efectua sarcini. Accreditațiile sunt diverse în raport de domeniul/sfera lor de aplicare, statut și scop.

Se poate face referire la un subset mare de acreditări drept **macro-acreditări**: în general, acestea includ licențe, diplome, certificate și grade universitare, adesea acordate de către instituții și organizații de educație acreditate, recunoscute sau reglementate și de alte instituții sau organizații. Acestea indică rezultate de învățare a unui corp/ansamblu mare de cunoștințe, abilități transferabile sau competență tehnică și pot necesita un număr de ani pentru a fi finalizate. În timp ce unele sunt urmate pentru progres educațional personal sau general, altele sunt asociate cu calificarea pentru a practica o anumită profesie sau pentru a urma o anumită cale de carieră.

Se poate face referire la un alt subset mare de acreditări drept **micro-acreditări**: acestea sunt centrate tipic pe un set specific de rezultate ale învățării într-un domeniu îngust de învățare și sunt realizate într-o perioadă mai scurtă de timp. Micro-acreditările sunt oferite de entități comerciale, furnizori privați și organisme profesionale, furnizori tradiționali de educație și formare, organizații ale comunității și alte tipuri de organizații.

În timp ce multe micro-acreditări reprezintă rezultatele unor experiențe de învățare mai tradiționale, altele verifică demonstrarea rezultatelor învățării realizate altundeva, cum ar fi la locul de muncă, prin voluntariat sau prin învățare din interes personal. Micro-acreditările sunt adesea promovate ca un mod eficient de perfecționare a lucrătorilor de-a lungul vieții.

O micro-acreditare:

- *Este o înregistrare a rezultatului unei învățări centrate/focalizate, care verifică ce știe, înțelege sau poate face cursantul.*
- *Include evaluare bazată pe standarde clar definite și este acordată de un furnizor de încredere.*
- *Are valoare independentă/de sine stătătoare și poate de asemenea contribui la sau complementa alte micro-acreditări sau macro-acreditări, inclusiv prin recunoașterea învățării anterioare.*
- *Îndeplinește standardele cerute de asigurarea relevantă a calității.*

Patruzeci și șapte de experți, reprezentând în linii mari diverse regiuni și sectoare de educație, au oferit feedback la cel puțin una dintre cele trei versiuni iterative ale definiției. Nu se intenționează ca definiția propusă să înlocuiască definițiile naționale sau regionale. Este o încercare de a distila ceea ce experții "sunt de acord că sunt de acord" până acum privind micro-acreditările. Este intenționată în primul rând ca o declarație umbrelă a unui profan și ca un punct de referință internațional, mai degrabă decât ca un înlocuitor al definițiilor stabilite/consacrate. Din aceste motive, este generică și nu specifică elemente în plus care ar putea fi cerințe în cadrul anumitor jurisdicții specifice. Întrucât se bazează pe rezultatul consultărilor dintre experți, aceasta poate fi utilizată pentru a informa lucrările ulterioare din domeniu, atât de către UNESCO cât și de alte organizații sau agenții după caz.

Patruzeci și cinci de experți au fost în mare de acord cu definiția de mai sus cu textul său explicativ. Cu toate acestea, au existat trei domenii/arii specifice de gândire divergentă: dacă ar trebui inclusă recunoașterea învățării anterioare; cea mai adecvată terminologie pentru a descrie furnizori de încredere ("organizație competentă" și "organ/corp recunoscut" au fost în mare măsură inacceptabile pentru experți); și, în timp ce nevoia asigurării calității a fost convenită de toți experții, a fost o oarecare divergență de opinie dacă era necesar să fie invocată explicit în formularea finală a definiției ("respectă standardele cerute de asigurarea calității relevantă").

Micro-acreditările oferă posibilități interesante dar, fiind încă la începuturi, beneficiile încă nu au fost realizate sau dovedite în multe cazuri. Majoritatea sunt de acord că este necesară cercetare în plus pentru a le testa eficacitatea, inclusiv pretenția frecventă că acestea oferă un mod eficient de a perfecționa lucrători. Va fi nevoie ca oricare astfel de beneficii să fie cântărite în raport cu consecințe potențial nedorite/neintenționate în caz că finanțarea educațională este deturnată de la sistemele formale.

În plus, există o speranță puternică că micro-acreditările pot avansa agenda de echitate, aducând învățarea focalizată și la prețuri accesibile și dezvoltarea abilităților la comunitățile vulnerabile, permițând realizarea Obiectivului 4 de Dezvoltare Durabilă/Sustenabilă (SDG) al Națiunilor Unite privind educația de calitate și învățarea pe parcursul întregii vieți. Micro-acreditările pot îmbunătăți circumstanțele cursanților, inclusiv pe acelea ale celor dislocați

sau afectați de crize de sănătate sau economice legate de pandemii; refugiați, persoane dislocate, solicitanți de azil și comunități defavorizate precum și aceia care caută asistență pentru a găsi sau a-și asigura loc de muncă în industrii noi sau emergente.

Se speră că acest pas inițial spre o definiție convenită de comun acord pentru micro-acreditări va face domeniul să progreseze și să facă față altor provocări care necesită rezolvare. Printre acestea, principală este asigurarea calității. Acest exercițiu a arătat că experții sunt fermi în acordul lor că asigurarea calității este necesară — dar includerea acesteia într-o definiție nu rezolvă felul în care aceasta se poate realiza. UNESCO se angajează să lucreze cu părțile interesate din toate Statele Membre în vederea dezvoltării unui cadru universal al calității pentru micro-acreditări. Faptul că definiția propusă arată că există câteva diferențe reale între macro și micro-acreditări poate sublinia mesajul asigurării calității: adică, pentru micro-acreditări, *micro* este caracteristica distinctivă, dar pentru a fi acceptate și demne de încredere, micro-acreditările trebuie văzute să poarte semnele distinctivă ale calității *acreditărilor*.

Educația schimbă vieți iar micro-acreditările, făcute bine, pot fi o forță de bine ca parte din sau pentru a suplimenta și complementa sistemele formale de educație și pot pregăti o gamă mai largă de cursanți de-a lungul vieții care să aibă vieți mai bune și comunități mai sănătoase. Un pas foarte necesar pentru avansarea acestor rezultate pentru toți, inclusiv pentru cei mai vulnerabili, este de a fi de acord cum să definească cel mai bine micro-acreditările astfel încât să fie înțelese ușor și universal. Acest raport sugerează un prim pas în această conversație.

Introducere și fond

Micro-acreditările sunt promovate din ce în ce mai mult ca un mod nou și mai flexibil de recunoaștere a cunoștințelor, abilităților și competențelor. Cu toate că proliferază noi tipuri și modele de afaceri de micro-acreditări, cursanții și angajatorii pot fi lenți în a le accepta. Acceptarea se bazează în mare măsură pe încredere și valoare și acestea vor continua să fie îngreunate atâta vreme cât nu există nicio definiție agreată de comun acord, care să comunice clar ce sunt micro-acreditările. În ultimii ani, politicienii, oamenii de știință și educatorii și-au produs propriile definiții, pomovând burse în domeniu, uneori provocând și mai multă confuzie prin adăugarea unei noi definiții. Între timp, cursanții și angajații pot deveni tot mai confuzi.

Pe baza a numeroase anchete și studii, se pare că micro-acreditările nu sunt bine înțelese, în special de către angajatori (MicroHE 2019; Kato, Galân-Muros et al., 2020). Aceasta este pentru că angajatorii nu erau familiari cu termenul (Cirlan and Loukkola 2020) și pentru că micro-acreditările pot lua o multitudine de forme (Gallagher, 2018). Până acum, definițiile și taxonomiile care să structureze aceste noi acreditări nu au fost agreate în mare măsură (Resei, Friedl et al., 2019; Beirne, Nic Giolla Mhichil et al., 2020; Kato, Galân-Muros et al., 2020; Presant, 2020) și acest lucru este văzut ca o barieră cheie în fața progresului către o valută de abilități de încredere (European Commission, 2020). Chiar mai mult, nu toți sunt de acord referitor la ceea ce include termenul micro-acreditări: micro-acreditările ar putea fi certificate (certificate academice acordate de către instituțiile educaționale; certificate profesionale/industriale care sunt acordate de organisme profesionale, industrii sau furnizori de produse); micro-acreditări; cursuri scurte, tabere de instruire sau insigne digitale (Cirlan and Loukkola, 2020) sau alte forme de certificare. Un studiu canadian a descoperit că cei doi termeni comuni folosiți cel mai adesea par să fie *insigne* și *micro-acreditări*, deseori utilizați interschimbabil (Duklas, 2020). Uneori terminologia diferă în interiorul unei țări și între sectoare (Colleges and Institutes Canada 2021). Unii au notat necesitatea de a dezvolta un glosar de termeni (Maxwell and Gallagher 2020) într-un limbaj comun care definește și descrie conceptul de micro-acreditări într-un mod accesibil și de înțeles (Brown, Nic Giolla Mhichil et al., 2021).

Una dintre potențialele active/bunuri ale micro-acreditărilor este mai marea lor portabilitate peste granițe geografice reale prin comparație cu calificările vocaționale sau ocupaționale mai tradiționale care adeseori nu sunt recunoscute de angajatori sau de organisme profesionale din diferite țări sau regiuni. Este necesară o transparență mărită pentru a asigura încredere în valoarea micro-acreditărilor astfel încât portabilitatea și recunoașterea micro-acreditărilor peste granițe să poată deveni o realitate (European Commission, 2020). În ciuda spațiului aglomerat, există încă provocări în termeni de extindere a utilizării micro-acreditărilor astfel încât acestea să devină mai recunoscute (Orr, Pupinis et al., 2020). Diversitatea limbilor în cadrul și între regiuni și națiuni, chiar și între experții educaționali, este unul dintre factorii contributori ai recunoașterii transfrontaliere. Desigur, inițiativele regionale care sunt de acord asupra unei definiții și a standardelor de calitate aduc consens: exemple includ Cadrul Comun European de Micro-acreditări pentru MOOCs și Programe

Scurte de Învățare/Short Learning Programmes (Antonaci, Henderikx et al. 2021) și definiția agreată de Colegiile și Institutele din Canada (Colleges and Institutes Canada 2021). Cu toate acestea, este nevoie de mult mai mult pentru a îi determina pe educatori și politicieni să înainteze spre un consens mai mare și să fie capabili să explice micro-acreditările cursanților și angajatorilor.

Acest raport încearcă să abordeze problema definițională a micro-acreditărilor: propune o definiție la care s-a ajuns prin consens de către un grup global de experți și derivată dintr-o analiză a definițiilor publicate în documentele recente de politică. Nu se intenționează ca definiția propusă să înlocuiască definițiile naționale sau regionale. Este o încercare de a distila ceea ce experții "sunt de acord că sunt de acord" până acum privind micro-acreditările. Este intenționată ca o declarație umbrelă a unui profan care poate fi un punct de referință, mai degrabă decât ca un înlocuitor al definițiilor stabilite/consacrate. Din aceste motive definiția propusă, cu textul său explicativ, este mai degrabă generică decât granulară/detaliată.

Din aceste motive, este generică și nu specifică elemente în plus care ar putea fi cerințe în cadrul anumitor jurisdicții specifice. Întrucât se bazează pe rezultatul consultărilor dintre experți, aceasta poate fi utilizată pentru a informa lucrările ulterioare din domeniu, atât de către UNESCO cât și de alte organizații sau agenții după caz.

Raportul oferă pe scurt o privire generală a dezvoltărilor recente de politică referitor la micro-acreditări, explică cum a fost definiția propusă amplu agreată de experți, adaugă câteva observații asupra definiției propuse și prezintă pașii următori.

Analiza politicilor: cum stăm cu micro-acreditările?

Natura schimbătoare a muncii și vieții

Viitorul muncii a devenit o temă recurentă în media și în comentarii în ultimii câțiva ani și a fost frecvent legată de a patra revoluție industrială (Schwab, 2017). Pe când la început centrul atenției părea să fie pe înlocuirea muncii umane cu tehnologie (Bakhshi, Frey et al., 2015; Frey and Osborne, 2015), evenimente recente ca pandemia de COVID-19 par să fi schimbat acea focalizare de la pregătirea cetățenilor nu doar pentru medii de lucru foarte perturbate, ci pentru învățarea pe parcursul întregii vieți. De exemplu, în 2020 UNESCO a solicitat transformarea școlilor și universităților în instituții de învățare pe parcursul întregii vieți, plasarea grupurilor vulnerabile în centrul unei agende politice de învățare pe parcursul întregii vieți și stabilirea învățării pe parcursul întregii vieți drept un bun comun. (UNESCO Institute for Lifelong Learning 2020). Similar, în a sa *Perspectiva Abilităților 2021* (subtitlu: "Învățare pentru Viață/Learning for Life"), Organizația pentru Cooperare Economică și Dezvoltare (OECD) subliniază învățarea de-a lungul întregii vieți, incluzând muncitorii pregătiți pentru viitor din șocuri de cerere și schimbări structurale pe termen lung. OECD/OECD recomandă în mod specific plasarea cursanților/celor care învață în centrul învățării care este incluzivă, convenabilă, accesibilă și adaptabilă, centrată pe abilități pentru o viață printr-o utilizare judicioasă a tehnologiei; și îmbunătățirea recunoașterii, validării și acreditării pentru a spori vizibilitatea și transferabilitatea abilităților predate în programe disparate (OECD, 2021).

Adevărata învățare pe parcursul întregii vieți include pregătirea pentru angajare plătită, dar cuprinde de asemenea învățarea înainte ca viața de muncă să înceapă, precum și după ce se termină. În timp ce pregătirea pentru prosperitate la locul de muncă este adesea în centrul educației formale post-secundare, pregătirea pentru prosperitate în viață necesită dezvoltare personală și educație pentru sănătate mintală și fizică. Cea din urmă este posibil să devină tot mai importantă într-o lume post-pandemică cu mai puțină muncă plătită. Educația continuă pentru beneficiu/profit, îmbogățire și angajament social este o soluție atractivă și o provocare, într-o lume unde sunt crescute șansele de a fi centenar (Gratton and Scott, 2016). Este probabil ca o astfel de lume să includă, pentru cei atât de privilegiați, cerințe mai mari pentru educație, după dorințe: educație continuă care este flexibilă și personalizată, online, la-cerere și de la persoană la persoană (Resei, Friedl et al., 2019).

Modificări necesare în sistemele de educație formală

Solicitările pe care aceste schimbări societale le fac asupra sistemelor de educație finanțate de guverne sunt enorme: guvernele regionale și naționale răspund cu schimbări în direcțiile de politică. Comisia Europeană, de exemplu, face apel la rute/parcursuri de învățare în educația vocațională și ca instituțiile de formare să se deschidă spre trasee de învățare mai personalizate și să devină mai flexibile și modulare astfel încât un grup mai divers de cursanți să aibă acces la oportunități flexibile în toată viața. (EC, 2020). După vreo 20 de ani de investiții crescute în învățământul superior, unde câștigurile de productivitate printre cohortele mai largi de absolvenți sunt greu de măsurat (OECD, 2020), câteva jurisdicții au

răspuns prin mutarea accentului de pe programele de licență spre cursuri de formare, incluzând certificări mai scurte. Propunerea Marii Britanii Garanția Abilităților pe Viață/UK Lifetime Skills Guarantee, de exemplu, promite să furnizeze pentru slujbe și creștere prin investirea în, printre altele/*inter alia*, calificări de nivel tehnic mai ridicat ca alternative valoroase la licențele universitare: un Drept de Împrumut pe Viață/Lifelong Loan Entitlement va transforma sistemul de finanțare pentru a face la fel de ușor să obții un împrumut pentru un curs tehnic superior precum este pentru o diplomă universitară de lungă durată (Departmentul pentru Educație, 2021). Într-un alt exemplu, guvernul Australian se concentrază pe a permite tranziții mai ușoare între formarea vocațională și învățământul superior, o mai bună recunoaștere și o mai mare preluare a acreditărilor/certificărilor de format scurt și să se asigure că în calificări sunt încorporate abilitățile și capacitățile generale care sprijină cel mai bine pe cursanți/studenti să fie gata pentru slujbă (Commonwealth of Australia, 2020). Astfel de politici de reformă sunt concepute să se potrivească vieților non-liniare prezente și viitoare, care sunt complexe și cu multe etape (Orr, Pupinis et al., 2020). În acest mediu, există o credință în creștere că mai degrabă abilitățile și nu licențele s-ar putea să fie realitatea care să ducă la noi modele de afaceri care perturbă instituțiile tradiționale de educație și modelele de operare. (Ostergaard and Nordlund, 2019).

O astfel de gândire este posibil să se extindă la dezvoltarea profesională continuă și la educația adulților în general: OCED/OECD prezice că măsura în care indivizii, firmele și economiile pot valorifica beneficiile actualelor schimbări societale depinde în mod critic de sistemul de învățare a adulților al unei țări care să-i ajute pe oameni să dezvolte și să mențină abilități relevante de-a lungul carierelor lor de muncă. Multe sunt insuficiente: numai doi din cinci adulți (41 la sută) participă la educație și formare în orice an dat și cuprinderea este scăzută mai ales printre aceia care au cea mai mare nevoie de perfecționare și recalificare (OECD, 2019). Întrucât sistemele educației formale întâmpină presiune crescândă referitor la angajabilitate și cu probabilitatea unor resurse limitate în viitor, au fost sugerate noi modalități de dobândire și de semnalizare a abilităților ca o cale de umplere a golului dintre programele pe care le furnizează învățământul superior și abilitățile pe care le caută firmele (Kato, Galán-Muros et al., 2020). O temă care persistă este învățarea încorporată în industrie unde învățarea nu este separată de execuție (AI Group Centre for Education and Training, 2021).

Rolul micro-acreditărilor

Pentru mulți politicieni și lideri din industrie și educație, micro-acreditările sunt răspunsul la multe dintre aceste presiuni și tendințe, posibil accelerate de pandemie. Chiar dacă multe experiențe educaționale care sunt în general grupate sub termenul de micro-acreditări au existat timp de mulți ani (Oliver, 2019), termenul a câștigat proeminență în anii recenti (Brown, Mhichil et al., 2021). Aceasta a fost în mare măsură în legătură cu emergența cursurilor deschise online de masă (MOOCs) cam prin 2012; de atunci încoace a existat o piață emergentă și competitivă pentru învățarea pe parcursul întregii vieți cu o gamă de noi modele de afaceri, structuri de programe, parteneriate și pedagogii (Cote and White, 2020).

Aceasta include cerere pentru forme alternative de educație, învățare personalizată, micro învățare și formare de mare viteză (Beirne, Nic Giolla Mhichil et al., 2020). Noi modele de învățare prezintă în mod tipic educație mai scurtă, flexibilă, virtuală, integrată în muncă și bazată pe cerere, legată tot mai mult de termenul atotcuprinzător de micro-acreditări (Cote

and White, 2020). MOOCs și alte forme de învățare online au cunoscut un boom/o creștere mare de înscrieri în 2020 (Hanne Shapiro Futures; Tine Andersen et al., 2020; Orr, Pupinis et al., 2020; Shah 2020). Cursanții nu au căutat numai abilități la locul de muncă ci și informații legate de sănătate (inclusiv sănătate mintală și reziliență) (Shah, 2020).

Beneficii potențiale ale cursantului

Micro-acreditările sunt promovate că oferă flexibilitate mai mare și că facilitează incluziunea în învățarea pe parcursul întregii vieți ajungând la mai mulți noi cursanți, inclusiv la cei din medii defavorizate sau la cei care au fost decurajați să (re-)între în sistemul de educație (European Commission 2020). Totuși, studiile au arătat că până acum MOOCs nu au avut neapărat grijă de cei privați de accesul la învățământ superior: până în prezent cursanții MOOC au fost în mod tipic profesioniști care au deja cel puțin o primă calificare post-școlară și care folosesc MOOCs pentru formare extra profesională (Hollands and Kazi, 2019; Hollands and Kazi, 2019; Pushpanadham, 2019).

Pentru mulți cursanți, achiziția și verificarea abilităților și cunoștințelor sunt cei doi principali motivatori pentru înscrierea în programe care duc la micro-acreditări, de obicei pentru scopuri legate de muncă și deoarece acestea costă mai puțin timp și bani (Kato, Galân-Muros et al., 2020). Acest lucru este alimentat de un sentiment că abilitățile solicitate de actualii angajatori nu necesită întotdeauna ani întregi de studiu: ateliere, programe scurte sau muncă voluntară pot echipa pe cursanți cu abilități pentru a lucra în domenii specifice (Cirlan and Loukkola, 2020). Micro-acreditările pot fi mai specializate și focalizate decât o diplomă academică (Maxwell and Gallagher, 2020). Chiar și așa, există o enormă varietate în caracteristicile potențiale importante pentru cursanți: modurile de livrare; durata; procesele de evaluare; domeniile de focalizare; capacitatea de a fi încorporate în sau cumulate cu certificări mai ample; și caracteristici ale furnizorilor (Kato, Galân- Muros et al., 2020). Micro-acreditările sunt promovate ca permițând tranziția de viață și carieră peste câteva stadii: intrare în și ieșire din programe de educație formală, în locul de muncă, în sus pe scările carierei sau peste ocupații și sectoare (Presant, 2020). Există potențial de a construi pe micro-acreditări sau de a adăuga altele sau de a aplica pentru recunoaștere sau credit sau plasament avansat către o altă micro-acreditare sau calificare (Oliver, 2019). Ambele platforme Coursera și edX oferă micro-acreditări (de exemplu, MicroMasters) ca trasee către diplome de master (Reich and Ruiperez-Valiente, 2019). Totuși, cercetarea canadiană a aflat că o motivație comună pentru crearea micro-acreditărilor implică oferirea unei recunoașteri acreditate pentru ceea ce o persoană știe și poate face: până acum a existat mult mai puțin interes pentru designul de micro-acreditări care să sprijine o viitoare admitere, transfer și suprapunere (Duklas, 2020). Micro-acreditările se pot potrivi în special cursanților maturi care lucrează, care foarte probabil își controlează bine învățarea, sunt autonomi și activi (Gish-Lieberman, Tawfik et al., 2021). Concentrarea tot mai mare pe micro-acreditările bazate pe cerere și construite împreună cu industria în parteneriat cu angajatorii (Brown, Nic Giolla Mhichi'l et al., 2021) le pot face potențial foarte atractive pentru cursanți care caută un avantaj de carieră. Afacerile care caută să promoveze dezvoltarea forței de muncă pot folosi micro-acreditările pentru a ridica moralul angajaților, productivitatea și menținerea (Ralston, 2021).

Provocările micro-acreditărilor

În ciuda agitației/hype-ului asociat cu micro-acreditările, există câteva provocări care au,

până în prezent, puțină soluționare. Aceste provocări sunt asociate cu realizarea unei înțelegeri comune a ceea ce sunt și ce nu sunt micro-acreditările; dacă sunt realizate beneficiile lor și cum se potrivesc în sau alături sau în locul educației formale. Unele dintre provocările cheie — în plus față de problemele de definiție ale micro-acreditărilor — sunt pe scurt prezentate aici.

Cum se potrivesc? Micro-acreditările completează sau înlocuiesc calificările:

Unii experți sugerează că există o nevoie crescândă de noi forme de acreditări care pot documenta mai bine dezvoltarea informală, online și pe parcursul întregii vieți a abilităților și cunoștințelor atât înăuntrul cât și în afara educației formale (West, Newby et al. 2020). Totuși, creșterea micro-acreditărilor nu înseamnă neapărat înlocuirea diplomelor tradiționale, dar introduce posibilitatea suplimentării diplomelor și calificărilor similare cu forme noi și mai scurte de furnizare care se potrivesc nevoilor adulților din câmpul muncii (Resei, Friedl et al., 2019; Cirlan and Loukkola, 2020; European Commission, 2020; Hanne Shapiro Futures; Tine Andersen et al., 2020; Kato, Galán-Muros et al., 2020). În cercetarea recentă desfășurată în Statele Unite, diplomele erau văzute de către angajatori ca fiind reprezentările foarte demne de încredere ale abilităților și cunoștințelor candidaților; în jur de trei-sferturi dintre respondenți credeau că încheierea studiilor de diplomă era un semnal valoros de perseverență și auto-direcționare/orientare (Gallaghe, 2018). Cu toate acestea, unii au avertizat împotriva practicii de "departajare" a componentelor studiilor de diplomă în micro-acreditări, deoarece defectele asociate cu programele de diplomă vor submina în mod accidental micro-acreditările (Boud and Jorre de St Jorre, 2021). Mai mult, pentru a evita critica uneori servită cu polonicul despre "diplome care nu duc nicăieri" (Bothwell, 2021), unii sugerează că o micro-acreditare ar trebui să fie însoțită de o hartă care arată căi înspre una sau mai multe calificări recunoscute sau alte posibilități legitime pentru a spori încrederea cursantului că o micro-acreditare duce la un rezultat tangibil (Boud and Jorre de St Jorre, 2021).

Cine furnizează micro-acreditări și pot fi noii furnizori de încredere?

Odată cu exacerbarea terminologiei, numărul crescând al tipurilor de micro-acreditări a dus la îngrijorări privind valoarea acestora (EC, 2020). Mulțimea furnizorilor de micro-acreditări precum și ofertele lor amenință credibilitatea acestora și simpla lor multitudine face să fie percepute ca fiind de valoare mică sau fără valoare (Cirlan and Loukkola, 2020) într-un — pentru a folosi metafore geografice — "vest sălbatic" și o "junglă de ecusoane" (Chakroun and Keevy, 2018). Există în prezent o gamă amețitoare de furnizori de micro-acreditări. În timp ce există apetit pentru a oferi micro-acreditări printre mulți furnizori tradiționali de educație, după cum evidențiază studii regionale (vezi, de exemplu, Selvaratnam and Sankey, 2019; Duklas, 2020; Hanne Shapiro Futures; Tine Andersen et al., 2020), sunt oferite micro-acreditări de către un grup din ce în ce mai larg de organisme non-tradiționale din industrie, companii comerciale și furnizori privați, care nu sunt neapărat de încredere deocamdată (Beirne, Nic Giolla Mhichil et al., 2020; Oliver, 2020). Există un număr crescând de exemple a unor furnizori din educație și industrie care fac parteneriate pentru a oferi micro-acreditări centrate pe angajare, după cum se raportează în cercetare din Statele Unite (Fong, Janzow et al., 2016). Ca exemplu, Northeastern University și IBM au un parteneriat care permite indivizilor cu ecuson emis de IBM să primească credit pentru absolvenți (Leaser, Jona et al., 2020).

Totodată, alte organizații astfel ca the British Council, Organizația Internațională a Muncii/the International Labour Organization și Banca Mondială oferă de asemenea certificate de acreditări (Cirlan and Loukkola, 2020). Google a anunțat în 2020 că micro-acreditarea lor de suport în tehnologia informației pe platforma Coursera este proiectată pentru a înlocui licența/diploma de trei ani (Walker, 2020): procedând astfel, furnizori non-tradiționali precum Google își creează propriul bazin de talente ca resursă de angajați. Aceasta este parte din schimbarea/trecerea de la educație ca sistem motivat de producție/aprovizionare la un sistem motivat de cerere în care industria și studenții creează cererea (Contact North, 2020), bypass-ând/ocolind furnizorii tradiționali. Rămâne de văzut dacă astfel de micro-acreditări furnizează cursanților abilități care sunt atractive pentru alți angajatori sau în timp.

Asigurarea calității este necesară – cum să o faci nu este simplu

Calificările educaționale își derivă o parte din puterea lor din puternica lor asigurare a calității — o diplomă sau un certificat de la o instituție cunoscută construiește de obicei încredere în valoarea lor. Aceasta nu este întotdeauna situația cu micro-certificările care sunt adesea neacreditate (Ralston 2021), deconectate de toate instituțiile educaționale, de cadrul calității asigurate și de sistemele de înregistrare a studenților la nivel de întreprindere (Duklas, 2020) sau lipsa de transparență în jurul standardelor (Resei, Friedl et al., 2019; Contact North, 2020; EC, 2020). Problema asigurării calității nu este fără legătură cu lipsa unei definiții și a criteriilor asociate acestora (Cirlan and Loukkola, 2020). Problema este exacerbată atunci când furnizarea micro-acreditărilor este din partea unor companii private, multe dintre acestea fiind în afara reglementărilor din educație spre deosebire de furnizorii tradiționali de educație.

Aceasta este o problemă noduroasă care încă necesită rezolvare: potențiale Soluții includ stabilirea unui registru al emitenților de încredere și a recunoașterii reciproce la nivel național sau regional pentru a evita ca micro-acreditările să existe izolat sau ca o serie de ecusoane ad-hoc sau certificate de recunoaștere, cu monedă limitată în rândul angajatorilor (Brown, Nic Giolla Mhichi'l et al., 2021). De exemplu, în 2020, Comisia Europeană a sugerat diferențierea între două tipuri de micro-acreditări: o categorie pentru micro-acreditări emise de instituții de educație formală și aliniate Cadrului European al Calificărilor și alte sisteme de credite. Pentru aceste micro-acreditări, standardele pot fi identificate mai ușor, pe baza instrumentelor curente de transparență ale învățământului superior. O altă categorie ar fi micro-acreditările emise de furnizori de educație non-formală, cu toate că este încă neclar cum ar fi gestionată asigurarea calității pentru aceste micro-acreditări (EC, 2020). Posibil ca oportunitatea să se găsească chiar în provocare: pe o bază de împărțire/partajare a veniturilor, furnizorii non-tradiționali ar putea căuta aprobare/avizare a ofertelor lor din partea furnizorilor acreditați de educație cu procese mature de asigurare a calității. Atunci când se găsește o soluție viabilă, este improbabil ca aceasta să fie simplă: impunerea reglementării asupra furnizorilor din afara sferei de reglementare este o provocare.

Prea devreme de spus – evidența succesului încă nu este convingătoare

În ciuda hype-ului/entuziasmului din jurul micro-acreditărilor, dovezile de succes sunt puține până în prezent: adoptarea și impactul micro-acreditărilor în scopuri profesionale este limitată (Ehlers, 2018) la fel cum este și dovada solidă că certificările au ca rezultat

oportunități crescute de angajare, avansare și câștiguri (Kato, Galân-Muros et al., 2020). Cu toate acestea, Coursera, cea mai mare platformă MOOC, face cel puțin o încercare de a raporta satisfacția cursantului și progresul în carieră (Oliver, 2020). De vreme ce există studii care cercetează beneficiile ecusoanelor digitale (pentru exemple recente, vezi Roy and Clark, 2019; Stefaniak and Carey, 2019; Noyes, Welch et al., 2020; West, Newby et al., 2020), mulți ar fi de acord că este necesară o mai mare investiție și angajare în cercetare pentru a înțelege mai bine barierele și factorii cheie pentru o implementare cu succes a micro-acreditărilor (Brown, Nic Giolla Mhichi'l et al., 2021). Desigur, cercetarea este împiedicată de o definiție universal acceptată.

Îndoieli: riscul consecințelor nedorite dacă finanțarea educației este deturnată

Până în prezent, există puține exemple de finanțare pentru micro-acreditări în programele naționale de împrumuturi și granturi: acele împrumuturi, intenționate pentru calificări tradiționale, de obicei nu se extind la micro-acreditări (Kato, Galân-Muros et al., 2020). Această graniță este mai puțin clară când universitățile finanțate public intră tot mai mult în parteneriate public private pentru a-și susține operațiunile de predare, aceasta rezultând în aranjamente de partajare a veniturilor cu companii-manager de program online (OPM), de exemplu. O recentă analiză canadiană de politică a identificat opt modele emergente de afaceri în acest spațiu: abordări interne dezvoltate sub controlul deplin al instituției și parteneriate externe unde instituția își valorifică interesele comune cu sectorul privat, cu guvern sau alte instituții (Cote and White, 2020).

Există un cor crescând de voci, adesea din interiorul mediului academic (de exemplu, Buchanan, Allais et al., 2020; Ralston, 2021; Wheelahan and Moodie, 2021), care avertizează împotriva entuziasmului politicienilor pentru micro-acreditări și care cer re-alocarea finanțării de la programele de diplomă și spre programe-pilot pentru micro-acreditări. Astfel de vederi necesită atenție: aceia care promovează micro-acreditările ca soluție s-ar putea să găsească consecințe nedorite dacă guverne cu resurse limitate redirectionează finanțare de la primele calificări post-școlare astfel cum sunt diplomele de licență (refuzând tinerilor cursanți să obțină competență într-o disciplină de bază într-un program de trei ani). Întrucât până acum mulți angajatori încă dau importanță mai mare obținerii unor astfel de calificări (Gallagher, 2018), în special în domeniile unde cursurile acreditate sunt supervizate de organisme profesionale, redirectionarea pe scară largă a acelor fonduri către scheme noi și netestate de micro-acreditări s-ar putea dovedi dăunătoare și să ducă la inechitate mai mare.

Rezerve similare au fost ridicate și de sindicate: un document de Poziție comună ETUC - ETUCE solicită Comisiei Europene, spre exemplu:

Să se focalizeze pe asigurarea **investiției publice sustenabile în educație, un drept european la formare care ajută pe muncitori și angajați să-și dezvolte carierele și sprijină șomerii și pe adulții slab calificați** prin recunoașterea formală a abilităților/competențelor acestora și să primească abilitățile de bază și profesionale necesare pentru a primi o slujbă. Este important ca prin formările de perfecționare și recalificare a muncitorilor și a celor fără loc de muncă care nu au o calificare deplină să li se furnizeze abilități și competențe atât sociale cât și profesionale pentru a asigura că aceștia nu doar ajung la o calificare deplină dar au și o poziție puternică în piața muncii pentru tranziții (ETUC-ETUCE 2020).

Buchanan et al (2020) susțin că puterea primordială a sistemelor de educație nu este de a răspunde golurilor de abilități, în special în timpuri de criză, ci de a construi de-a lungul timpului, cetățeni educați care pot răspunde provocărilor de scurtă sau lungă durată:

Ceea ce trebuie acum este mai multă ambiție și mai multă concentrare pe felul în care educația se încadrează în politica generală. În loc să se aștepte în mod greșit să fie compensate greșelile din alte domenii politice, toate domeniile politicii ar trebui să se alinieze pentru a crește cetățeni mai bine educați.

Focalizarea nu ar trebui să fie pe 'angajabilitate' pe termen scurt, cum este certificarea/diploma Google de șase luni, ci pe crearea unor cetățeni informați. Educația ar trebui să fie un element central al unui mix de politici angajate într-o dezvoltare socială profundă și mai largă. Educația poate susține și dezvoltarea unor noi domenii de expertiză în moduri care sporesc coerența (și reduc fragmentarea) în piața muncii.

Opus acestui argument, unii ar putea susține că sistemul de educație formală nu este echitabil, cimentând privilegii pentru unii și dezavantaje pentru alții și că finanțarea pentru alte forme de educație accesibilă cum sunt micro-acreditările ar trebui de fapt realocate pentru a ajuta grupuri mai vulnerabile.

Acestea sunt câteva provocări cheie referitor la construirea de încredere și valoare pentru micro-acreditări. Este necesar un management atent, ținând cont de potențialul interesant precum și de capcanele posibile în extinderea unor noi moduri de educare și de angajare a cursanților de-a lungul vieții. Desigur, este necesară cercetare continuă pentru a testa eficacitatea micro-acreditărilor, precum este și testarea Soluțiilor inovatoare față de provocările noi și persistente. Restul acestui raport expune rezultatele unui scurt studiu pentru a înainta către o soluție la una dintre principalele provocări privind micro-acreditările: ajungerea la un consens referitor la cu ce suntem de acord până acum în definirea micro-acreditărilor.

Spre o definiție comună a micro-acreditărilor

Cum a fost creată definiția propusă

Scopul prezentului studiu este de a încerca să mișcăm domeniul înainte înspre o definiție comună/partajată a micro-acreditărilor care ar fi accesibilă cursanților și angajatorilor, indiferent de regiune sau sector. Intenția nu este de a înlocui definițiile stabilite cu aceea propusă: în schimb, definiția propusă ar servi drept punct internațional de referință pentru definiții existente și viitoare. Prin întreprinderea acestei munci, UNESCO și rețeaua sa de experți speră să miște înainte dezbaterile și provocările care stau în fața unei mai largi acceptări și recunoașteri a micro-acreditărilor, fiind conștienți în același timp că rezolvarea chestiunii definiției este doar un prim pas dintr-un proces mai amplu.

Consensul necesită acord extins al participanților dintr-o varietate de poziții și situații: pentru a construi consensul, UNESCO a înscris angajamentul unui grup global cu expertiză în certificări, calificări, activitate științifică și experiență cu micro-acreditări.¹ Numărul experților a fost limitat la 50 pentru a permite răspunsuri oportune și gestionabile. Având în vedere realizarea diversității de gen, regionale și sectoriale, experții invitați au fost reprezentanți de organizații internaționale, autorități naționale și regionale de calificări, organizații non-guvernamentale, fundații, organisme profesionale și oameni de știință care au fost autori sau au contribuit la publicații privind micro-acreditările cu impact regional sau sectorial. Au fost excluși din grupul de experți reprezentanți ai companiilor și platformelor comerciale ca să se evite influența pentru câștig comercial. Experții provin pe baza analizei de literatură și politică, contacte UNESCO și nominalizări de colegi din partea altor experți. A fost creat un proces, inspirat vag din metoda Delphi, prin care experții (neidentificați unii altora) au fost invitați ca prin email să ofere feedback-ul lor referitor la trei versiuni ale unei definiții propuse. După fiecare rundă de feedback, experților le era trimis un rezumat al feedback-ului lor colectiv și justificarea pentru schimbările propuse în versiunea ulterioară. Trei versiuni ale definiției au fost trimise experților pentru feedback-ul lor și consens: cele trei versiuni apar în Anexa 2.

Versiunea unu a definiției propuse a fost creată pe baza analizei a 15 definiții existente de micro-acreditări publicate în documente în anii recenți. S-a presupus că astfel de definiții de politică ajunseseră dincolo de opinia individuală și că pentru producerea lor avusese loc un anumit grad de consultare regională sau sectorială. În măsura posibilului, documentele de politică au fost căutate să reflecte diversitate regională și sectorială și au fost extinse pentru a include termeni asociați cu micro-acreditările (astfel ca "certificări alternative"). Textul complet al definițiilor selectate apare ca Anexa 3. **Versiunea unu** a fost pe baza unei analize a 15 definiții selectate, cu încorporarea caracteristicilor menționate cel mai frecvent. În ordine de la cele mai frecvent menționate, la cele mai puțin menționate, aceste caracteristici au fost:

1. Certificarea/Acreditarea (menționată de toți)
2. Relația cu alte certificări
3. Rezultate și evaluare

¹ Experții sunt recunoscuți în Anexa 1 a acestui raport.

4. Standarde și asigurarea calității
5. Scop
6. Durată
7. Proprietate, portabilitate, partajabilitate
8. Furnizori de micro-acreditări
9. Securitate
10. Mod de livrare (menționat de unul).

Construirea unui nou enunț bazat pe aceste caracteristici a produs o primă versiune greoaie ceea ce a determinat implicarea activă a majorității experților.² După prima rundă de feedback, a devenit clar că, pentru a fi eficienți și utili, definiția propusă ar trebui să fie scurtă și însoțită de text explicativ.

Versiunea doi a folosit text explicativ pentru a pregăti terenul, definind certificările, apoi *macro-acreditările* (un nou termen care să denote diplome și tipuri similare de calificări) și apoi micro-acreditările. Termenul *macro-acreditări* a fost preferat față de *diplome sau certificate/calificări* din câteva motive (la fel cum sunt unele micro-acreditări); în timp ce calificările adesea înseamnă diplome, unele micro-acreditări "califică" o persoană să efectueze o sarcină; unele jurisdicții listează toate licențele/diplomele în cadrul lor național de calificări (NQF), dar nu toate jurisdicțiile au NQFs. De asemenea, micro-acreditările este probabil să fie adăugate în NQFs în unele jurisdicții în viitor și astfel să echivaleze macro-acreditările ceea ce ar crea confuzie. Marea majoritate a experților au sprijinit în general versiunea doi, iar unii au mai făcut sugestii de îmbunătățire.

În **versiunea trei**, textul explicativ a fost mai scurt și mai precis și definiția a fost reformulată în unele părți pentru claritate mai mare. În această rundă finală de feedback, experții au fost întrebați *dacă ar putea trăi cu/could live with*³ versiunea trei a definiției propuse precedate de textul său explicativ și ei au fost de asemenea invitați să indice vreunele părți *cu care nu ar putea trăi* (pentru a ajuta să se identifice unde nu a fost atins consensul larg). Dintre cei patruzeci și șapte de experți activi, 45 au participat în runda finală de feedback, toți indicând că ei ar putea "trăi cu" definiția și textul propuse. Șaptesprezece experți au numit părți specifice cu care ei "nu ar putea trăi" sau au sugerat alte schimbări de formulare. Acele modificări sugerate la textul explicativ despre care s-a considerat că ar aduce mai multă claritate sau lizibilitate fără a modifica sensul esențial al versiunii anterioare au fost promulgate de liderul de proiect. Utilizarea formulării "și/sau" ar fi putut fi folosită în câteva locuri, dar, pentru eleganță, a fost înlocuită cu "sau". Versiunea finală a definiției propuse, prezentată în secțiunea următoare, este **versiunea patru**.

Definiția propusă a micro-acreditărilor

A patra și ultima versiune a definiției propuse este după cum urmează. Textul explicativ este un text simplu; definiția micro-acreditărilor este în italice. Această definiție propusă nu este

² Cincizeci de experți au fost de acord inițial să participe la proiect și dintre aceia 47 au participat la cel puțin o rundă a procesului pentru consens.

³ Expert, /e.e in fonned t_i<=>t indicating t_hey could 'dive with" this version inedit th..t the., mi&ht not agree with ever, singie wurd d.:t it was generally acceptable and "goud enorgh".

oficial avizată de UNESCO: este mai degrabă rezultatul unui studiu preliminar din rândul experților și este posibil să fie folosit pentru a informa poziția formală a UNESCO la momentul potrivit.

Părți ale definiției unde nu a fost realizat consensul

Principalele zone din definiție unde a existat mai puțin consens sunt după cum urmează:

- Dacă **recunoașterea învățării anterioare ar trebui inclusă** (câțiva experți au contestat aceasta: de exemplu, "nu exclusiv micro-acreditărilor", "nu este o înțelegere comună a ceea ce înseamnă aceasta", "este chiar esența unei micro-acreditări?"). Deoarece atât de mulți experți au aplaudat mai devreme în proces includerea acesteia și pentru că majoritatea experților au indicat că ei ar putea trăi cu includerea acesteia, această frază a fost menținută în definiție;
- "**Organizație competentă**", la fel ca predecesorul său "organism recunoscut", a atras reacții negative de la câțiva experți. În versiunea finală, această frază a fost înlocuită de un termen nou "furnizor de încredere" într-o încercare de a găsi un termen mai agreabil; și
- Reprezentări puternice din partea câtorva experți au deplâns pierderea de la ultimul punct marcator ("O micro-acreditare ... răspunde **standardelor cerute de asigurarea relevantă a calității**"). Unii au simțit că astfel asigurarea calității a fost insuficient prezentă în definiție. Bazat pe aceste reprezentări puternice și acord aproape universal despre importanța asigurării calității, punctul marcator a fost reintrodus în versiunea finală.

Accreditări, macro-acreditări și micro-acreditări

Accreditările verifică, validează, confirmă sau coroborează realizările de învățare ale unei persoane, cunoștințele și gradul de pregătire pentru efectuarea sarcinilor. Accreditațiile sunt diverse referitor la domeniu, statut și scop.

Un mare subset de acreditări poate fi denumit **macro-acreditări**: în general, acestea includ licențe, diplome, certificate, adesea acordate de instituții sau organizații educaționale acreditate, recunoscute sau reglementate și de alte instituții sau organizații. Acestea indică realizarea de învățare a unui ansamblu larg de cunoștințe, abilități transferabile sau competență tehnică și posibil necesită un număr de ani pentru a le finaliza. În timp ce unele sunt urmărite pentru progres educațional personal sau general, altele sunt asociate cu calificarea pentru a practica o anumită profesie sau pentru urmarea unui anumit traseu de carieră.

La un alt mare subset de acreditări se poate face referire ca **micro-acreditări**: acestea sunt tipic focalizate pe un set specific de rezultate într-un domeniu îngust de învățare și realizate într-o perioadă mai scurtă de timp. Micro-acreditațiile sunt oferite de entități comerciale, furnizori privați și organisme profesionale, furnizori tradiționali de educație și formare, organizații ale comunității și alte tipuri de organizații. În timp ce multe micro-acreditații reprezintă rezultatele unor experiențe de învățare mai tradiționale, altele verifică demonstrarea învățării dobândite în altă parte, cum ar fi la locul de muncă, prin voluntariat sau prin învățare din propriul interes. Micro-acreditațiile sunt adesea promovate ca un mod eficient de perfecționare a muncitorilor de-a lungul vieții.

O micro-acreditație:

- *Este o înregistrare a unei realizări de învățare focalizată care verifică ce știe, înțelege sau poate face cursantul.*
- *Include evaluare bazată pe standarde clar definite și este acordată de un furnizor de încredere.*
- *Are valoare de sine stătătoare și poate contribui și la sau poate complementa alte micro-acreditații sau macro-acreditații, inclusiv prin recunoașterea învățării anterioare.*
- *Răspunde standardelor cerute de asigurare relevantă a calității.*

Comentarii privind definiția propusă

Caracteristica de diferențiere a unei micro-acreditații

O definiție își propune să definească ce este un obiect și acele caracteristici care determină dacă este inclus sau exclus dintr-un grup. Definiția prezentată aici este alcătuită din patru puncte: punctul unu stabilește caracteristica ce face o acreditare să fie "micro" (focalizarea sa mai îngustă) mai degrabă decât macro. În afara cuvântului *focalizat*, criticii ar putea indica faptul că

toate celelalte părți ale definiției se aplică în mod egal pentru macro-acreditări. Aceasta reflectă direcția/tonul feedback-ului și preocuparea că micro-acreditările trebuie să imite anumite caracteristici ale macro-acreditărilor (rezultatele învățării, chiar dacă mai focalizate; evaluare; standarde; valoare de sine stătătoare și posibilitatea de suprapunere; și asigurarea calității) dacă acestea urmează să devină *acreditări* valorizate și demne de încredere. Unii experți au fost de acord cu definiția propusă dar simțeau că era blândă, generică sau insuficient de centrată pe viitor.

De la cunoscut la necunoscut

Textul explicativ este intenționat pentru "a pregăti terenul" pentru definiție. Acesta arată că există multe similarități și unele diferențe între macro-acreditări și micro-acreditări. Încearcă să ducă pe cititorul profan de la cunoscut la necunoscut, de la categoria cea mai largă (acreditări) la două mari subseturi, ilustrând cum micro-acreditările sunt oarecum similare dar foarte diferite în feluri cheie (specific mai largi și oferite de o mai largă populație de furnizori).

Scurtă sau focalizată

Îngustimea focalizării a fost preferată față de durata de timp necesară pentru finalizare ("scurt" este folosit adesea în alte definiții ale micro-acreditărilor și este menționat în textul explicativ) pentru că timpul petrecut depinde de modul de înscriere și tipul angajamentului de învățare. Și, experții au indicat că focalizarea pe rezultate era mai importantă decât "timpul petrecut."

Definirea termenilor din definiție

Un termen din textul explicativ, *macro-acreditări*, este nou și este posibil să deruteze pe cititori. Alți termeni utilizați necesită propriile lor definiții (cine contează ca furnizor de încredere? de încredere din partea cui?). O observație corectă este că termeni propuși în definiție necesită propriile lor definiții.

Este aceasta nouă sau este o replicare a definițiilor existente?

Studiul a început cu examinarea definițiilor selectate de politică a micro-acreditărilor, folosind caracteristicile frecvent menționate ca bază pentru versiunea unu. Tabelul 1 arată dacă și cum aceste caracteristici se mapează la textul explicativ sau definiția de la Versiunea patru.

Taeb1. Caracteristici din definiția propusă pentru micro-acreditare mapate pe caracteristicile micro-acreditărilor din documentele recente de politică

Caracteristici în alte definiții pentru micro-acreditare	Caracteristici incluse în textul explicativ propus pentru micro-acreditare	Caracteristici incluse în definiția propusă pentru micro-acreditare
1. Certificare		Un record
2. Relație cu alte acreditări/certificări		Are valoare de sine stătătoare și poate contribui la sau poate complementa alte micro-acreditări sau macro-acreditări
3. rezultate și evaluare	Focalizate tipic pe un set specific de rezultate ale învățării într-un domeniu îngust de învățare	Rezultat al învățării focalizate... bazat pe evaluare, bazat pe standarde clar definite
4. Standarde și asigurarea calității		Răspunde standardelor cerute de asigurarea relevantă a calității
5. Scop	În timp ce multe micro-acreditări reprezintă rezultatele experiențelor mai tradiționale de învățare, altele verifică demonstrarea rezultatelor obținute altundeva, cum ar fi la locul de muncă, prin voluntariat sau prin învățare din interes personal. Micro-acreditările sunt adesea promovate ca o modalitate eficientă de a perfecționa muncitorii de-a lungul vieții.	
6. Durată	Obținute după o perioadă mai scurtă de timp	
7. Proprietate, portabilitate		
8. Furnizori de micro-acreditări	Oferite de entități comerciale, furnizori privați și organisme profesionale, educație tradițională și furnizori de formare, organizații ale comunității și alte tipuri de organizații.	Acordate de furnizor de încredere
9. Securitate		Verifică
10. Mod de livrare		

- **Scop:** O secțiune a textului explicativ caută să redea varietatea largă a scopurilor micro-acreditărilor: ele pot implica predarea în locații tradiționale sau online (precum este și la macro-acreditări); totuși, ele pot fi puse în aplicare și pe baza învățării la locul de

muncă, angajament comunitar și prin interes personal. Se pretinde adesea, dar nu întotdeauna fundamentat, că micro-acreditările sunt o modalitate promițătoare de a perfecționa muncitorii de-a lungul vieții.

- **Proprietate, portabilitate:** Acest set de caracteristici a fost îndepărtat devreme în proces. În timp ce agenția cursantului a fost aplaudată în feedback-ul experților, aceste atribute se aplică la fel și pentru macro-acreditări. De asemenea, o acreditare poate fi în proprietatea unui cursant dar multe pot fi revocate de emitent.
- **Securitate:** Referința la "verificare" nu este un mesaj puternic despre securitate atunci când considerăm Soluții digitale sofisticate, ci un indicator pentru facilitatea pentru verificare a pretențiilor despre rezultatele învățării ale deținătorului de macro-acreditare.
- **Mod de livrare:** Aceasta este caracteristica cea mai puțin menționată în documentele de politică pentru micro-acreditări și deloc menționată în această propunere. S-a agreat de experți că, pe când modul de livrare a micro-acreditărilor adesea implică un element digital, aceasta era adevărat și pentru macro-acreditări. A fost de asemenea recunoscut că multe micro-acreditări sunt furnizate în mod tradițional față-în-față sau în mod hibrid. Un anumit mod de furnizare nu este o caracteristică de diferențiere a micro-acreditărilor.

Schimbarea "limitelor"

Unele dintre caracteristicile incluse în definiția propusă înseamnă că unele experiențe de învățare considerate în prezent ca micro-acreditări nu ar mai fi incluse. Un astfel de diferențiator clar este cerința de evaluare în raport de standarde clar definite. Cerința de evaluare va descalifica unele experiențe de învățare numite micro-acreditări din această definiție. Un altul este statutul furnizorului ("de încredere") și cerința de a "răspunde standarelor cerute de asigurare relevantă a calității." Micro-acreditările de calitate fac toate aceste caracteristici transparente pentru cursanți și angajatori. Acordul de includere a acestor caracteristici de către grupul de experți reflectă probabil și rolul și expertiza acestora.

Unde sunt aspectele digitale ale micro-acreditărilor?

Criticii, inclusiv unii experți, este posibil să deplângă lipsa oricărei referințe la *permisibilități* digitale în această definiție propusă: aspectele legate de tehnologie ale micro-acreditărilor se grupează de obicei în trei sfere: furnizare online, ecusoane digitale și securitate digitală (de ex. blockchain). Toate acestea, într-o oarecare măsură, se pot aplica și macro-acreditărilor sau pot s-o face în viitor: furnizarea online și hibridă este mai obișnuită, mai ales post-pandemie; ecusoanele digitale pot fi încorporate în sau să stea alături de programele de macro-acreditări; și proiectele gândite pentru a digitaliza certificatele de licență/diplomă pentru a da angajatorilor capacitatea de verificare online sunt pe drum.

Concluzie și pași următori

Micro-acreditările oferă posibilități interesante dar deoarece sunt încă la începuturi, beneficiile și rezultatele susținute urmează să fie realizate și dovedite. Majoritatea experților sunt de acord că este necesară în continuare cercetare robustă pentru a testa eficiența micro-

acreditărilor și mai cu seamă pretenția frecventă că acestea ar oferi o cale eficientă de perfecționare a muncitorilor. Oricare dintre aceste beneficii va trebui să fie cântărit în raport cu potențiale consecințe nedorite dacă finanțarea educațională este deturnată de la sistemele formale. Rezultatul s-ar putea să nu fie acela al unor cetățeni mai bine educați care au cunoștințele specifice disciplinei și abilitățile transversale pentru a rezolva problemele de mâine. Pe de altă parte, micro-acreditările din afara sistemelor formale de educație pot oferi progrese îndrăznețe în realizarea echității și egalității de gen și oportunități mai bune în acele comunități privilegiate în prezent de sistemele formale de educație. Într-o lume în care atât munca cât și educația sunt adesea perturbate pentru toți, realizarea acestui echilibru va fi o provocare. Chiar și pe fondul unei astfel de perturbări, micro-acreditările s-ar putea dovedi mai potrivite pentru a suplimenta și complementa mai degrabă decât de a înlocui macro-acreditările în unele discipline și în unele comunități.

Pentru a le testa eficacitatea, este necesară o înțelegere comună a lor – de către experți și politicieni și mai ales de utilizatorii profani. Realizarea consensului cu peste patruzeci de experți din toate sectoarele și părțile globului a fost un exercițiu provocator. Este nevoie acum ca mai mulți experți să fie incluși în conversație, cu atenția cuvenită diferențelor juridicționale și sectoriale. Trebuie aduși în conversație și experți cu interese comerciale în micro-acreditări. Unul dintre scopurile acestui studiu a fost de a propune o definiție care să fie mai bine înțeleasă de cursanți și angajatori dintr-o gamă largă de industrii – încă nu a fost testată adecvarea acestei definiții în acest scop: trebuie aduși în conversație și utilizatorii profani. Pentru a fi universal utilă, orice definiție este necesar să fie tradusă — și traductibilă — în multe limbi altele decât engleza: aceasta va fi o provocare viitoare.

Definiția propusă aici, cu textul său explicativ, este menită să fie începutul unei conversații, mai degrabă decât să fie ultimul cuvânt pe acest subiect. Munca preliminară întreprinsă în acest studiu, susținut pe scară largă de un consens de experți, este destinată să stimuleze alte comentarii și contribuții, să ducă domeniul mai departe și să evidențieze provocările micro-acreditărilor care necesită rezolvare. Principală între acestea este asigurarea calității. Acest exercițiu a arătat că grupul global de experți a fost ferm în acordul său că aceasta este necesară — dar includerea sa în definiție nu rezolvă cum se poate realiza, mai ales când furnizorii proliferază și operează în afara sferelor reglementate.

Faptul că această definiție propusă, cu textul său explicativ, arată diferența subtilă dintre macro- și micro-acreditări poate sublinia mesajul de asigurare a calității: adică, acela că *micro* este trăsătura distinctivă a micro-acreditărilor, dar pentru a fi acceptate și demne de încredere ele trebuie să poarte semnele distinctive de calitate ale *acreditărilor*.

Anexa 1: Grupul global de experți

The contribution of the members of the global expert panel is gratefully acknowledged. Experts from the organizations listed below indicated that they were broadly supportive of version three of the proposed definition.

American Association of Collegiate Registrars and Admissions Officers, United States
Australian Council of Professions, Australia

Center for the Future of Higher Education & Talent Strategy, Northeastern University, United States

Certified Practising Accountant (CPA), Australia

Credential Engine, United States

Dublin City University, Ireland
Duklas Cornerstone Consulting Inc., Canada
Education & Training, Australian Industry Group, Australia
Educațional Credential Evaluators, Inc., United States
European Association for Quality Assurance in Higher Education (ENQA)
European Centre for the Development of Vocational Training (Cedefop)
European Commission European Training Foundation (ETF)
European University Association (EUA)
G. Raymond Chang School of Continuing Education, Ryerson University, Canada GIZ, Germany
Grenada National Accreditation Board, Grenada Groningen Declaration NetWork Hanne Shapiro Futures, Denmark
Higher Education Quality Council of Ontario, Canada International Labour Organization (ILO)
International NetWork for Quality Assurance Agencies in Higher Education, United Arab Emirates
JET Education, South Africa
Learning Agents, Canada
Learning and Work Institute, United Kingdom
Malaysian Qualifications Agency, Malaysia
Di Booker, Consultant, Australia
National Accreditation Council, Guyana
National Institute for Digital Learning, Dublin City University, Ireland New Zealand Qualifications Authority (NZQA),
New Zealand
Observatory of the Institute for the Future of Education, Tecnologico de Monterrey, Mexico Organisation for
Economic Cooperation and Development (OECD)
Quality and Qualifications Ireland, Ireland
Quality Assurance Agency, United Kingdom
Sânt Longowal Institute of Engineering & Technology, India
South African Qualification Authority, South Africa
Swedish Council for Higher Education, Sweden
Tecnologico de Monterrey, Mexico
The Institute for Working Futures Pty. Ltd, Australia
Toyo University, Japan
UNESCO Institute for Lifelong Learning (UIL)
University of California Irvine, United States University of Colorado Boulder, United States University of Derby,
United Kingdom

Anexa 2: Cele trei versiuni de consens universal ale definiției propuse a micro-acreditărilor

Versiunea unu:

O micro-acreditare (cunoscută și ca o acreditare alternativă)

- ◆ Este o realizare certificată a rezultatelor învățării, competențelor sau abilităților, evaluate ca parte a unei experiențe scurte de învățare concepute/proiectate pentru a permite angajare și/sau învățare pe parcursul vieții.
- ◆ Poate fi de sine stătătoare sau să conducă la sau să interacționeze cu alte acreditări sau calificări formale dar este de obicei mai puțin decât o calificare formală.
- ◆ Răspunde standardelor cerute de procesele relevante de asigurare a calității.
- ◆ La modul ideal este deținută, este portabilă și partajabilă de către cursant.
- ◆ Poate fi necesar să respecte prevederi impuse de organele regionale, sectoriale sau profesionale relevante

Versiunea doi a definiției, cu text explicativ:

Acreditări, macro-acreditări și micro-acreditări

Acreditările verifică, validează, confirmă sau coroborează pretențiile unei persoane despre realizările sale de învățare, cunoștințele și gradul de pregătire pentru efectuarea sarcinilor. Acreditările sunt extrem de largi referitor la dimensiunea lor, formă, statut și scop.

Un mare subset de acreditări poate fi denumit **macro-acreditări**: tradițional, acestea includ licențe, diplome și certificate, adesea acordate de instituții sau organizații educaționale acreditate sau reglementate. Acestea indică realizarea de învățare a unui ansamblu larg de cunoștințe și competențe tehnice și adesea necesită ani pentru a le finaliza. În timp ce unele sunt urmărite pentru progres educațional personal sau general, multe sunt asociate cu calificarea pentru a practica o anumită profesie. Dovada tangibilă a realizării unei macro-acreditări cum este o licență este de obicei o diplomă-pergament. Recent, acestea pot fi verificabile și ca acreditări digitale.

Un alt mare subset de acreditări poate fi denumit **micro-acreditări**: în timp ce multe există de ani, recent au devenit mai proeminente. Spre deosebire de macro-acreditări, micro-acreditările sunt tipic focalizate pe un domeniu specific de învățare sau competență tehnică,

și sunt adesea obținute într-o perioadă mai scurtă de timp. Unde macro-acreditările cum sunt licențe/diplome sunt oferite predominant de instituții educaționale, micro-acreditările sunt oferite și de alții cum ar fi entități comerciale, furnizori privați și organisme profesionale precum și de furnizori tradiționali de educație.

Pe când multe micro-acreditări iau forma experiențelor tradiționale de învățare, altele se bazează pe demonstrarea învățării dobândite la locul de muncă. Din cauza schimbărilor în natura muncii și a dislocării muncitorilor, micro-acreditările sunt deseori văzute ca un mod eficient de a perfecționa și recalifica muncitori de-a lungul vieții. Ele sunt urmărite și ca învățare în interes personal. Multe micro-acreditări sunt semnalate prin acordarea unei acreditări digitale cum ar fi un ecuson.

O micro-acreditare este:

- O reprezentare verificată a unei realizări de învățare specifice și focalizate, evaluată în acord cu standarde transparente și acordată de către un organism recunoscut.
- Are valoare de sine stătătoare și poate contribui la sau se poate combina cu alte micro-acreditări sau macro-acreditări, inclusiv ca recunoaștere a unei învățări anterioare.
- Răspunde standardelor cerute de asigurarea relevantă a calității.

Versiunea trei a definiției, cu text explicativ:

Acreditări, macro-acreditări și micro-acreditări

Acreditările verifică, validează, confirmă sau coroborează realizările de învățare ale unei persoane, cunoștințele și gradul de pregătire pentru efectuarea sarcinilor. Acreditările sunt diverse referitor la sferă, statut și scop.

Un mare subset de acreditări poate fi denumit **macro-acreditări**: în general, acestea includ licențe, diplome, certificate, adesea acordate de instituții sau organizații educaționale acreditate, recunoscute sau reglementate și de alte instituții sau organizații. Ele indică realizarea învățării unui ansamblu larg și transferabil de cunoștințe și competență tehnică și adesea iau un număr de ani pentru finalizare. Pe când unele sunt urmărite pentru progres educațional personal sau general, altele sunt asociate cu calificare pentru a putea practica o anumită profesie sau a urma un traseu de carieră.

Un alt mare subset de acreditări poate fi denumit **micro-acreditări**: acestea sunt tipic focalizate pe un set specific de rezultate ale învățării într-un domeniu îngust și realizate într-o perioadă mai scurtă de timp.

Micro-acreditările sunt oferite de entități comerciale, furnizori privați și organisme profesionale, furnizori tradiționali de educație, organizații ale comunității și alte tipuri de organizații. În timp ce multe micro-acreditări reprezintă rezultatele mai multor experiențe de învățare tradițională, altele verifică demonstrarea realizărilor dobândite altundeva, cum ar fi la locul de muncă, prin voluntariat sau prin învățare din interes personal.

Micro-acreditările sunt deseori văzute ca un mod eficient de a perfecționa și recalifica muncitori de-a lungul vieții.

O micro-acreditare:

- Este o înregistrare a unei realizări de învățare focalizată care verifică ce știe cursantul, înțelege și/sau poate face.
- Include evaluare bazată pe standarde clar definite și se acordă de către o organizație competentă.
- Are valoare de sine stătătoare și poate contribui și la sau complementa alte micro-acreditări sau macro-acreditări, inclusiv prin recunoașterea învățării anterioare.

Anexa 3: Definiții de micro-acreditări recente selectate utilizate ca bază pentru versiunea unu

Malaysian Qualifications Agency/Agenția Malaeziană de Calificări: O micro-acreditare este "definită ca o certificare digitală de cunoștințe, abilități și competențe evaluate într-un domeniu specific, care poate fi o componentă a unui program acreditat sau cursuri de sine stătătoare, care susține dezvoltarea profesională, tehnică, academică și personală a cursanților" (Malaysian Qualifications Agency, 2020).

MICROBOL, Europe: O micro-acreditare este "un volum mic de învățare certificat printr-o acreditare. În contextul EHEA, aceasta poate fi oferită de instituții de învățământ superior sau recunoscută de către acestea folosind proceduri de recunoaștere aliniate la Convenția de Recunoaștere de la Lisabona sau recunoaștere a învățării anterioare, unde este cazul. O micro-acreditare este programată să ofere cursantului cunoștințe, abilități sau competențe specifice care răspund nevoilor societale, personale, culturale sau de piață. Micro-acreditările au rezultate ale învățării explicit definite la un nivel QF-EHEA/NQF, un indicator de volum de muncă asociat în credite ECTS, metode și criterii de evaluare și sunt supuse asigurării calității în linie cu ESG" (Cirlan and Loukkola, 2020).

MicroHE, Europe: O micro-acreditare este "o declarație documentată acordată de un organ de încredere pentru a semnifica faptul că un cursant pe baza evaluării a obținut rezultate de învățare a unui volum mic de învățare în raport cu standarde date și în conformitate cu principiile agreeate de asigurare a calității. Micro-acreditările exprimă volum de credit și ele sunt menționate în cadrul național de calificări și EQF. O micro-acreditare poate fi oferită independent de metoda de furnizare (față-în-față, online sau învățare mixtă/amestecată) sau de natura învățării (formală, non-formală, informală). Micro-acreditările sunt deținute de cursant și sunt partajabile și portabile sub forma unui certificat de sine stătător, un ecuson digital sau ca parte a unui portofoliu". O micro-acreditare este o "sub-unitate a unei sau unor acreditări (ar putea fi micro, meso, mini, etc.) care se pot acumula într-o acreditare mai mare sau să fie parte dintr-un portofoliu" (MicroHE, 2019).

Comisia Europeană: O micro-acreditare este "o dovadă a rezultatelor învățării pe care un cursant le-a dobândit ca urmare a unei scurte experiențe de învățare. Aceste rezultate ale învățării au fost evaluate în raport cu standarde transparente. Dovada este conținută într-un document certificat care listează numele deținătorului, rezultatele învățării dobândite, metoda de evaluare, organismul de acordare și, unde este cazul, nivelul din cadrul de calificări și creditele obținute. Micro-acreditările sunt deținute de cursant, pot fi partajate, sunt portabile și pot fi combinate în acreditări sau calificări mai ample. Ele sunt susținute de asigurarea calității care urmează standarde agreeate" (EC, 2020).

European MOO: Consortium: "pentru a se califica ca o micro-acreditare în acest cadru, un curs trebuie să adere la următoarele specificări: Să aibă un timp total de nu mai puțin de 100

de ore și nu mai mult decât 150 de ore, inclusiv recapitularea pentru și finalizarea Evaluării Sumative; Să fie situat la Niveluri 6-7 în Cadrul European al Calificărilor sau la niveluri echivalente în cadrul național de calificări al universității sau la Niveluri 4-5 și să îndeplinească criteriile Transferului European de Credite și al Sistemului de Acumulări; Să furnizeze o evaluare sumativă care permite acordarea de credit academic, fie direct ca urmare a finalizării cu succes a unei micro-acreditări sau prin recunoașterea unei învățări anterioare urmare a înscrierii ca student la un curs de studiu universitar; Să opereze o metodă demnă de încredere de verificare a ID-ului la punctul de evaluare care este conformă cu politicile universității și/sau este larg adoptată pentru platformele autorizate să utilizeze CMF; Să furnizeze o copie care indică rezultatele învățării pentru o micro-acreditare, numărul total de ore de studiu necesare, nivel EOF și număr de puncte de credit obținute " (European MOOC Consortium, 2019).

OECD: Acreditări alternative sunt "acreditări care nu sunt recunoscute drept calificări educaționale formale de sine stătătoare de către autoritățile relevante ale educației naționale". Caracteristici de potențială importanță pentru cursanți, angajatori și politicieni: moduri de livrare; durată; procese de validare și evaluare; domenii de focalizare; capacități de a fi încorporate în sau cumulate la acreditări mai ample (Kato, Galán-Muros et al., 2020).

Consiliul Internațional pentru Educația la Distanță: O micro-acreditare este "o acreditare emisă pentru un proiect de învățare relativ mic care constă din câteva module pe un subiect dat. Termenul implică existența unei acreditări corelate de domeniu mai larg oferită de instituție. În unele cazuri, micro-acreditările au fost definite de instituția emitentă. Acestea sunt asociate strâns și uneori folosite interschimbabil cu ADCs" (International Council of Distance Education, 2019).

UNESCO: Micro-acreditare este "un termen care cuprinde diferite forme de acreditare, incluzând nano-licențe/diplome, micro-masters-acreditări, certificate, ecusoane, licențe și aprobări/avize. După cum implică numele lor, micro-acreditările se focalizează pe module de învățare mult mai mici decât cele acoperite în acordarea de diplome academice convenționale, ceea ce adesea permite cursanților să completeze munca necesară într-un timp mai scurt. În forma lor cea mai dezvoltată, micro-acreditările reprezintă mai mult decât simpla recunoaștere a modulelor mai scurte de învățare. Ele formează o parte dintr-un ecosistem digital de acreditare, devenit posibil prin tehnologiile de Comunicații digitale prin stabilirea de rețele de interes prin care oamenii pot împărtăși informații despre ceea ce un cursant știe și poate face" (Chakroun and Keevy, 2018).

Colleges and Institutes Canada: O micro-acreditare este "o certificare/acreditare de competențe evaluate, care este adițională, alternativă, complementară la sau o componentă a unei calificări formale. Principii Directoare: Micro-acreditările pot fi complementare la acreditări tradiționale (certificat, diplomă, licență sau certificat post-universitar) sau de sine stătătoare. Micro-acreditările sunt supuse unui proces robust și riguros de asigurare a calității. Micro-acreditările ar trebui să reprezinte competențe identificate de către angajatori din industrie, sectoare care să răspundă nevoilor de angajare. Micro-acreditările pot furniza parcursuri clare și fără cusur prin diferite acreditări (atât non-credit cât și credit) și se pot suprapune. Micro-acreditările se bazează pe competențe evaluate și nu pe timpul petrecut învățând. Micro-acreditările sunt sigure, pot fi urmărite, portabile și competența este

documentată în dosarele academice ale studenților. Micro-acreditările trebuie să urmeze procese instituționale de aprobare" (Colleges and Institutes Canada, 2021).

eCampus Ontario, Canada: " Micro-acreditările certifică realizările unui individ în abilități specifice și diferă de acreditările din educația tradițională cum sunt licențele și diplomele prin aceea că sunt mai scurte, pot fi personalizate și oferă valoare și relevanță distinctivă în lumea schimbătoare a muncii" (Peter Gooch and Associates 2020). De asemenea: O micro-acreditare este "o certificare a învățării evaluate asociată cu o abilitate sau competență specifică și relevantă. Micro-acreditările permit reciclarea rapidă și sporesc educația tradițională prin trasee în programările postsecundare regulate. Micro-acreditările vor fi emise numai pentru competențe care sunt relevante în prezent pentru piața muncii. Relevanța este stabilită prin consultare și parteneriat între angajatori și instituțiile postsecundare. Micro-acreditările vor fi verificabile, iar integritatea va fi menținută. Odată acordate, micro-acreditările și datele asociate vor fi proprietatea celui care le-a câștigat. Micro-acreditările (trebuie) proiectate să faciliteze un traseu continuu pentru învățarea pe parcursul întregii vieți, unde este posibil." (eCampus Ontario)

Higher Education Quality Council of Ontario, Canada: O micro-acreditare este "o reprezentare a învățării, acordată pentru finalizarea unui program scurt care este focalizat pe un set discret de competențe (adică abilități, cunoștințe, atribute) și uneori are legătură cu alte acreditări." (Pichette, 2021).

Credential Engine, United States: O micro-acreditare este "definită drept o acreditare educațională online care acoperă mai mult decât un singur curs, dar mai puțin decât un nivel complet de studii (Credential Engine, 2021). Amendat⁴ după cum urmează: Acreditare care se adresează unui subset de cunoștințe, abilități sau competențe specifice unui domeniu; adesea cu posibilități de dezvoltare în relație cu alte micro-acreditări și acreditări din domeniu" (Credential Engine, n.d.).

SUNY, United States⁵: " Micro-acreditările verifică, validează și atestă că abilități și/sau competențe specifice au fost dobândite; sunt avizate de instituția emitentă; au fost dezvoltate prin procese stabilite de cadre din guvernarea universitară; și sunt proiectate să fie semnificative și de înaltă calitate" (State University of New York, 2019).

New Zealand Qualifications Authority: " O micro-acreditare certifică dobândirea unui set coerent de abilități și cunoștințe; și este specificată printr-o declarație de scop, rezultate ale învățării și dovezi puternice de nevoie de către industrie, angajatori și/sau comunitate. Ele sunt mai mici decât o calificare și se focalizează pe oportunități de dezvoltare de abilități care nu primesc atenție în sistemul terțiar educațional reglementat. Cel puțin, micro-acreditările vor fi supuse aceluiași cerințe ca schemele de formare sau standardele de evaluare și va fi necesar: să fie de 5-40 credite ca mărime; să aibă dovezi serioase de nevoie din partea angajatorilor, a industriei și/sau a comunității; să nu reproducă actuala învățare de calitate asigurată aprobată de NZQA; să fie revizuite anual pentru a confirma că continuă să-și respecte scopul intenționat" (New Zealand Qualifications Authority, 2017). O notă următoare

---

⁴ Based on expert advice. A more accurate definition, arrived at through a detailed collaborative working group, is the CTDL definition: <https://credreg.net/ctdl/terms#MicroCredential> - This definition was subsequently added to the table based on expert recommendations.

se referă la "suprapunere" față de calificări formale: "Programele care duc la calificări pot include micro-acreditări pentru componente de învățare, cu condiția ca design-ul programului să fie coerent și să se mapeze pe rezultatele de calificare și scopul strategic" (New Zealand Qualifications Authority, 2021).

Australian Qualifications Framework Review: O micro-acreditare este "o certificare a învățării evaluate care este adițională, alternativă și complementară la, sau o componentă formală a unei calificări formale" (Commonwealth of Australia, 2019).

UK Quality Assurance Agency: "Micro-acreditările oferă o oportunitate formală pentru a recunoaște abilități profesionale într-un cadru academic. Ele sunt purtătoare de credit în raport cu un nivel recunoscut al FHEQ și FQHEIS. Acestea se supun mecanismelor standard de asigurare a calității. De vreme ce nu există limite superioare sau inferioare privind cantitatea de credit pe care o poartă micro-acreditările, nu ar trebui să constituie în mod normal o acordare în sine în actualul cadru de calificări. Ar merita să se exploreze mai departe: cum ar putea fi micro-acreditările recunoscute mai formal, inclusiv cum interacționează cu cadrele de calificări; mediu mai larg de învățare pentru un cursant care se implică în studii universitare printr-o micro-acreditare " (The Quality Assurance Agency for Higher Education, 2020; The Quality Assurance Agency for Higher Education, 2021).

Referințe

- AI Group Centre for Education and Training. (2021). Skills Urgency: Transforming Australia's Workplaces. North Sydney, Australian Industry Group.
- Antonaci, A., P. Henderikx and G. Ubachs. (2021). "The Common Microcredentials Framework for MOOCs and Short Learning Programmes." *Journal of Innovation in Polytechnic Education*, 3(1): 5-9.
- Bakhshi, H., C. Frey and M. Osborne. (2015). Creativity vs robots: The creative economy and the future of employment.
- Beirne, E., M. Nic Giolla Mhichil and M. Brown. (2020). Micro-Credentials: An Evolving Ecosystem: Insights paper, Dublin City University.
- Bothwell, E. (2021). Williamson: 'dead-end' degrees give students 'nothing but debt'. *Times Higher Education*. London.
- Boud, D. and T. Jorre de St Jorre. (2021). "The move to micro-credentials exposes the deficiencies of existing credentials." *Journal of Teaching and Learning for Graduate Employability*, 12(1): 18-20.
- Brown, M., M. N. G. Mhichil, E. Beirne and C. M. Lochlainn. (2021). "The Global Micro-credential Landscape: Charting a New Credential Ecology for Lifelong Learning." *Journal of Learning and Development*, 8(2): 228254.
- Brown, M., M. Nic Giolla Mhichil, C. Mac Lochlainn, H. Pirkkalainen and O. Wessels. (2021). Supporting the micro-credentials movement, ECIU White Paper on Micro-credentials, ECIU University.
- Buchanan, J., S. Allais, M. Anderson, R. A. Calvo, S. Peter and T. Pietsch. (2020). The futures of work: what education can and can't do (Paper commissioned for the UNESCO Futures of Education Report), UNESCO.
- Chakroun, B. and J. Keevy. (2018). Digital Credentialing: Implications for the recognition of learning across borders. France, United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization.
- Cirlan, E. and T. Loukkola. (2020). European Project MICROBOL: Micro-credentials Linked to the Bologna Key Commitments. Desk Research Report, European University Association.
- Colleges and Institutes Canada. (2021). Standard Definition of Micro-credentials and Guiding Principles for the development of Micro-credentials Standards, CIGan.
- Colleges and Institutes Canada. (2021). The Status of Micro-credentials in Canadian Colleges and Institutes: Environmental Scan Report.
- Commonwealth of Australia. (2019). Review of the Australian Qualifications Framework Final Report 2019. Canberra, Commonwealth of Australia.
- Commonwealth of Australia. (2020). Job-ready graduates: higher education reform package 2020. Canberra, Department of Education, Skills and Employment.
- Contact North. (2020). Micro-credentials and the Skills Agenda. Ontario, Contact North.
- Côte, A. and A. White. (2020). Higher Education for Lifelong Learners: A Roadmap for Ontario Post-Secondary Leaders and Policy-makers. Ontario, Ontario 360.
- Credential Engine. (2021). Counting U.S. postsecondary and secondary credentials. Washington, DC, Credential Engine.
- Credential Engine, (n.d., 5/28/2021 Release). "Micro-credential definition, Credential

- Transparency Description Language." Retrieved 26 June, 2021, from <https://credreg.net/ctdl/terms#Micro-credentialid>; Department for Education. (2021). Skills for Jobs: Lifelong Learning for Opportunity and Growth. London.
- Duklas, J. (2020). "Micro-Credentials: Trends in Credit Transfer and Credentialing." British Columbia Council on Admissions and Transfer. eCampus Ontario Micro-credential principles and framework. Ontario.
- ETUC - ETUCE. (2020). Joint ETUC - ETUCE Position on Micro-credentials in VET and tertiary education.
- European Commission. (2020a). A European approach to micro-credentials - Output of the micro-credentials higher education consultation group - Final report. Luxembourg, European Commission.
- . (2020b). A European approach to micro-credentials - Output of the micro-credentials higher education consultation group - Final report.. Luxembourg.
- European MOOC Consortium (2019). The European MOOC Consortium (EMC) launches a Common Micro-credential Framework (CMF) to create portable credentials for lifelong learners. Brussels.
- Fong, J., P. Janzow and K. Peck. (2016). "Demographic shifts in educational demand and the rise of alternative credentials." Retrieved August 20: 2016.
- Frey, C. B. and M. Osborne. (2015). Technology at Work: The Future of Innovation and Employment. UK, The Oxford Martin Programme on Technology and Employment Gallagher, S. R. (2018). Educational Credentials Come of Age: A Survey on the Use and Value of Educational Credentials in Hiring. Boston.
- Gish-Lieberman, J. J., A. Tawfik and J. Gatewood. (2021). "Micro-Credentials and Badges in Education: a Historical OverView." *TechTrends* 65(1): 5-7.
- Gratton, L. and A. J. Scott. (2016). The 100-year life: Living and working in an age of longevity, Bloomsbury Publishing.
- Hanne Shapiro Futures, Tine Andersen and K. N. Larsen. (2020). European Approach to Micro-credentials — Institutional Incentives to Develop and offer Micro-credentials in the EU — Annex 2.
- Hanne Shapiro Futures, Tine Andersen and K. N. Larsen. (2020). A European approach to micro-credentials - Background paper for the first meeting of the consultation group on micro-credentials - Annex 1.
- Hollands, F. and A. Kazi. (2019). Benefits and Costs of MOOC-Based Alternative Credentials: 2018-2019 Results from End-of-Program Surveys, Center for Benefit-Cost Studies of Education, Teachers College, Columbia University.
- Hollands, F. and A. Kazi (2019). "MOOC-Based Alternative Credentials: What's the Value for the Learner?" *Educause Review*.
- International Council of Distance Education (2019). Report of the ICDE Working Group on the Present and Future of Alternative Digital Credentials (ADCs), International Council of Distance Education.
- Kato, S., V. Galân-Muros and T. Weko. (2020). The emergence of alternative credentials. Paris, OECD Publishing.
- Leaser, D., K. Jona and S. Gallagher. (2020). "Connecting Workplace Learning and Academic Credentials via Digital Badges." New Directions for Community CoHeaes, 2020(189): 39-51.
- Malaysian Qualifications Agency. (2020). Guidelines to Good Practices: Micro-credentials in

- Malaysia, Malaysian Qualifications Agency.
- Marks, M. and J. Sparkman. (2019). *The New Era of Public-Private Partnership in Higher Education*.
- Maxwell, N. and S. Gallagher (2020). Building a Consistent Terminology in the Market for New Credentials. *New Directions for Community Colleges*, 189:103-107.
- MicroHE. (2019). Challenges and opportunities of micro-credentials in Europe: Briefing Paper on the Award, Recognition, Portability and Accreditation of Micro-Credentials: An Investigation through Interviews with Key Stakeholders & Decision Makers **Version 6 ed.**
- New Zealand Qualifications Authority. (2017). "Recognizing learning for credit: Guidelines for the recognition and award of credit for learning." Retrieved 4 June, 2021, from <https://www.nzqa.govt.nz/studying-in-newzealand/tertiary-education/recognizing-learning/>.
- New Zealand Qualifications Authority. (2021, 27 January). "Stacking' micro-credentials toward qualifications." Retrieved 14 June, 2021, from <https://www.nzqa.govt.nz/about-us/news/stacking-micro-credentials/>.
- Noyes, J. A., P. M. Welch, J. W. Johnson and K. J. Carbonneau. (2020). "A systematic review of digital badges in health care education." *Medical Education*, 54(7): 600-615.
- OECD. (2019). *Getting Skills Right: Future-Ready Adult Learning Systems*. Getting Skills Right. Paris, OECD Publishing.
- . (2020). *Resourcing Higher Education: Challenges, choices, consequences*. *Higher Education*. Paris.
- . (2021). *OECD Skills Outlook 2021: Learning for Life*. Paris, OECD Publishing.
- Oliver, B. (2019). *Making micro-credentials work for learners, employers and providers*. Melbourne, Deakin University.
- Oliver, B. (2020). *Coursera Professional Certificates and Google Career Certificates: A snapshot analysis*. Melbourne.
- Orr, D., M. Pupinis and G. Kirdulyte. (2020). *Towards a European approach to micro-credentials: A study of practices and commonalities in offering micro-credentials in European higher education*, NESET report, Executive Summary. Luxembourg, Publications Office of the European Union.
- Qstergaard, S. F. and A. G. Nordlund. (2019). "The 4 biggest challenges to our higher education model — and what to do about them." Retrieved 4 July, 2021, from <https://www.weforum.org/agenda/2019/12/fourth-industrial-revolution-higher-education-challenges/>.
- Peter Gooch and Associates. (2020). *Micro-certifications: Policy and Regulatory Context in Ontario*. Toronto, eCampus Ontario.
- Pichette, J., Brumwell, S., Rizk, J., Han, S. (2021). *Making sense of micro-credentials*. Toronto, Higher Education Quality Council of Ontario.
- Present, D. (2020). *Micro-certification Business Models in Higher Education*.
- Pushpanadham, K. (2019). "Massive Open Online Courses: The emerging landscape of digital learning in India." *International Institute for Educational Planning*.
- Ralston, S. J. (2021). "Higher Education's micro-credentialing craze: a postdigital-Deweyan critique." *Postdigital Science and Education*, 3: 83-101.
- Reich, J. and J. A. Ruiperez-Valiente. (2019). "The MOOC pivot: What happened to disruptive transformation of education?" *Science*, 363(6423): 130—131.

- Resei, C., C. Friedl, T. Staubitz and T. Rohloff. (2019). Micro-credentials in EU and global.
- Roy, S. and D. Clark. (2019). "Digital badges, do they live up to the hype?" *British Journal of Educational Technology*, 50(5): 2619-2636.
- Schwab, K. (2017). *The fourth industrial revolution*. Geneva, Portfolio: Penguin.
- Selvaratnam, R. and M. Sankey (2019). "Micro-credentialing as a sustainable way forward for universities in Australia: Perceptions of the landscape." ACOE 80 Whitepaper.
- Shah, D. (2020). "The second year of the MOOC: A review of MOOC stats and trends in 2020." Retrieved 4 July, 2021, from <https://www.classcentral.com/report/the-second-year-of-the-mooc/>.
- Stefaniak, J. and K. Carey. (2019). "Instilling purpose and value in the implementation of digital badges in higher education." *International Journal of Educational Technology in Higher Education*, 16(1): 1-21.
- The Quality Assurance Agency for Higher Education. (2020). Members' Project Update: Micro-credentials.
- The Quality Assurance Agency for Higher Education. (2021). Which way for micro-credentials? *Quality Compass*. London, Quality Assurance Agency.
- UNESCO Institute for Lifelong Learning. (2020). *Embracing a culture of lifelong learning: contribution to the Futures of Education initiative*, UNESCO Institute for Lifelong Learning, Hamburg, Germany.
- Walker, K. (2020). "A digital jobs program to help America's economic recovery." <https://blog.google/outreachinitiatives/grow-with-google/digital-iobs-program-help-americas-economic-recovery/> Accessed 1 August 2021.
- West, R. E., T. Newby, Z. Cheng, A. Erickson and K. Clements. (2020). "Acknowledging all learning: Alternative, micro, and open credentials." *Handbook of Research in Educational Communications and Technology*, 593613.
- Wheelahan, L. and G. Moodie. (2021). "Analysing micro-credentials in higher education: a Bernsteinian analysis." *Journal of Curriculum Studies*, 53(2): 212-228.

unesco

United Nations
Educational, Scientific
and Cultural
Organization

Towards a common definition of micro-credentials

Micro-credentials are increasingly promoted as a new and more flexible way of recognizing knowledge, skills and competences. Their acceptance and recognition by employers and policy-makers is however hampered because, among other challenges, there is no universally recognized definition that clearly communicates what micro-credentials are. This study set out to address this challenge, by proposing a consensual definition, in the hope of assisting the field to move towards a common definition of micro-credentials.

Stay in touch

✉ info.tvet@unesco.org

(©UNESCO)

🌐 www.unesco.org

UNESCO

